

TANKÓ ANDREA

Történet, töredék, ének

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre...”
(Pál apostol)

Ez nem más, mint egy aprócska, alig látható, hőszerű karcolat. Volt és nincs. Tegnap és ma. Némaság és hangzavar. Mi és az én. Tükrövékony fal választja el mindezeket egymástól. Ez pedig maga a megismerés hiánya.

Hisz tudod, miről beszélek, nem igaz? Meséltél róla. Azt hitted, ha egy valakinek beszélsz, átveszi majd azt, amitől szabadulni akartál. De ez nem így történt. Tudom, hogy érzed. Érzed, hogy kiadni magadból nem mindig egyenlő a megtisztulással. Hisz a tükör vékony fal azóta is ott maradt. Bármily fogcsikorgatva akarod is beleásni magad mélyebben és mélyebben bizonyos helyzetekbe, nem engedi megtöretni magát. Így hát nem maradt más, csak az arc és a vele járó bizonyos rezdülések. A hunyorgás a bizonytalanságot jelzi. A szemöldök mindig felfele ívelő bal fele kétségekről árulkodik. A nevetés viszont a legkülönösebb. Szárnyal, ha őszinte. Sifityel, ha gúnyos. Mindezt ismered, hisz az arc benned lebeg, bárhol légy is. De mi van alatta? Van egyáltalán alatta valami? Vagy csupán egy Karinthy-féle púderezett ábra, a púder viszont a nagybetűs semmit rejt? Mit jelent a mosoly, melyet éjfél után küldött feléd? És miért úgy mosolygott, ahogyan? Megtudhatjuk-e, mit rejt az ember, mikor egy-egy arcával felénk fordul? Megtudhatunk-e egyáltalán bármit is, ami a tengerszint alatt van? Mikor meg vagy győződve róla, hogy ismered őt, vajon mit takar ez? Alább áshatunk-e valaha a *bizalmába fogadott, tudok a szenvedéseiről* rétegnél, eljuthatunk az abszolút megismeréshez? Ha létezik abszolút szabadság, márpedig Sartre ezt vallja, s az ember maga dönthet sorsáról, maga határozhatja meg önmagát, érdemes-e egyáltalán megismerésről beszélnünk? Hisz, lehetek ma te, holnap pedig a tömeg szószólója. Lehetek egy átjáró, de a cél is. Lehetek a szárnyad, ugyanakkor másnak bilincse is lehetek én. Ha mindez én vagyok, jobbról vagy balról közelíts is hozzám, a tükörfal nem enged be a teljes megismerésbe. Folyton változó csillagrendszer az ember. És mit visel feje fölött cédulaként? A megismerhetetlenséget előidéző, vagy abból fakadó homályt...

Belenyugszol a töredékesség átléphetetlenségébe? Hogy az arcok arcok maradnak, a szavak eszközök? Abba, hogy a hóember elolvad a Naptól, a csí-

TANKÓ ANDREA (1997, Sepsiszentgyörgy) idén érettségizett a sepsiszentgyörgyi Mikes Kelemen Elméleti Líceumban. A jövőben gyógypedagógiát, meseterápiát és jelnyelvet szeretne tanulni, és irodalomtörténettel vagy irodalomkritikával is szeretne foglalkozni.

pős paprika csípi a torkod, és egyes madarak vándorolnak? Belenyugszol abba, hogy akit a tegnapi látással, lehetett egy ötödik én? Elfogadod, hogy a gyökér nem felszínre hozható?

Talán egy óriási *miért*-hegy az ember, és mivel minden mindennel összefügg, az alap *miértet* nem piszkálhatjuk fel. Ráépül a sok *hogyan*, az *ok* után *okozat* következik, aztán egy újabb *ok* és annak *okozat*-gyermeke, egészen addig, amíg fel nem épül az élet. Ha visszakérdeznék, miért az otthont választod a nagyvilág helyett, talán rávágnád az első dolgot, ami eszedbe jut. Ami a legerősebb érvek tűnik, és ami mindenkor nyugalmat adott a lelkednek, amikor megkérdőjeleződött a döntésed helyessége. Kiejtve aztán rájössz, az érv, amelyet mindenkor támaszkodnak tekintetted, szorosan kapcsolódik egy másik okhoz. Talán egy egyszerűhöz, egy buszból rád pillantó asszony képéhez. Így utazhatunk visszább és visszább. Minden elkapott miért-szálhoz több tíz másik miért kapcsolódik.

Ha egy rét közepére állok, és onnan szertenézek, mindent felőlel a pillantásom. Egy hóban felöltő karcolat, ami a teljességet érzékelteti. Egyetlen pillanatra megadatik a lehetőség, hogy megtapasztaljam a mindenséget, hátrahagyva a homályt. „Isten karján megpihenve...” lehetőség adódik bepillantani a tükörfalon túlra. Csak, hogy mindannyian érezhessük, mi vár ránk, és mivel élhetnénk minden pillanatban, ha...

Viszont visszatekintve abba az életbe, amit élünk, a teljesség érzése kedvesen pislákoló emlék csupán. Ugyanis, ha belemerülnék a rét virágainak életébe, ugyanabba a falba ütköznék, amibe te is, az arccal való találkozás-kor. Nem ismerem növekedésük történetét. Nem tudom, hányszor taposták meg őket a gyermekek, vagy hányszor zavarta meg nyugalmaikat a lárma. Mindaz, amit egy virágról tudok, az illata, ami betölti az orrom és a szépség, amit hirdet.

A helyzeted egy az én helyzetemmel. Ilyen vagy olyan hangzatos magyarázattal vagy anélkül, minden szélfúvásban ott lebeg a megismerhetőség képtelensége. Földi létünk az Igaz, a Teljes egy jó nagy darab cafatja csupán. Egy töredék, mellyel kényünk-kezdünk szerint gyurmázhatunk. Lehetünk bárkik, bárhol és bármikor, hisz ha hiszünk Schopenhauernek, az idő abszolút. Megbecsülve a bepillantás kegyelmét, még az Igaz Érzékeléshez is közel kerülhetünk. Elhíhetjük, hogy a töredékesség jó. A töredékesség szükséges ahhoz, hogy majdan színről-színre láthassunk, és belemerülhessünk a Végtelen ölébe.

Bár minden cipőkötésben és teaszürcsölésben ott lebeg a Memento mori, fedezd fel a megismerhetetlenség valóságának határait. Nem tudom, mi lennél most szívesen. Most, hogy tudod, tudok a tükörfalról s a hozzá kapcsolódó járulékos veszteségekről. Mindenki tud róla, mert mindenki tapasztalja. Talán alma szeretnél lenni, mely leesvén a fáról, kis „szerencsével” nem gurul túl messze a többiektől, kiválasztják, és valakinek kellemes uzsonnája lehet. Hogy miért alma? Mert lehullásodban, aztán lassan elfogyva nem

lenne más teendőd, mint engedelmeskedni a Hívásnak, betölteni a neked rendelt feladatot. Egyszerű csoda rejlik az almában.

Ha mégis valami bonyolult és nehezen megfejthető lennél, gyere! Most indulok. Tükör leszek, a választófal ikertestvére. A két szféra közti fal; felfogom a részek mozgását, s a töredékességet közvetítem a Teljességbe. Csatlakozhatsz.

(Tabéry novellapályázat 2016 – dicséret)